

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Historien indtil Syndfloden

Citation: Baggesen, Jens: "Historien indtil Syndfloden", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid57401/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Historien indtil Syndfloden.

Til Samme.

Korsør.

„Fortæl os snart et Eventyr igjen!“
 Saa lyder Efterkriften, Ven! i Brevet,
 Du til Korsør mig kiærligen har skrevet;
 Og, hvad du neppe veed, er af en anden Pen
 Mig samme fordring nylig tilskilt blevet.
 Men giæet engang, af hvilken? Just af den,
 Jeg snappede blandt alle Denne,
 Hvis i Cupidos Sted, som gav mig denne,
 Apollo selv mig vælge lod
 I egen Skriverpult og sagde: „vær saa god,
 At tage mellem dem, jeg selv har skaaret
 I sidste Efteraaret
 (Du veed, at en Olympier forstaaer
 Ved sidste Efteraar
 Den Tid fra Roms forstyrning til igaar),
 Den, best dig synes om!“ — Kort sagt: fra Wessels Pen
 Tilflød forlæden Dag din arme, syge Ven
 Et Brev, hvis Indhold var: „Jens Baggesen!
 „Fortæl os snart et Eventyr igjen!“

To Guders Vink imodstaae tør jeg ikke
 (Thi dit, min Hornemann! var Denskabes eget Bud,
 Og Denskab har, trods Sang og Kiærlighed, sin Gud!)
 Et lidet Eventyr jeg altsaa dig vil stifte,

Hvoraaf du slutte kan, hvor meget man har Grund,
 Jsteden for at bede mig at skrive,
 Herefter mig det gode Raad at give:
 „Jens Baggesen! hold, hvis du kan, din Mund!“

For henved otte tusind Vintre siden
 Vor Jord, som tøs og taus i Mørket laae,
 Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
 Og snurrede sig rundt med Maanen i det Blaa.
 Paa denne store Knøs ophopped nok en liden,
 Der af sit eget Ribbeen fik en Div
 Til Tidsfordriv,
 Og leved got en stakket Tid med samme,
 Til hun en smule fejl paa Veien gif
 (Som, af! blev alle hendes Døttres Skik),
 Og han begif en lille Daarlighed
 (Som siden alle Mænd beginge med),
 Hvorved han Herre blev, og hun Madamme,
 Og begge to kom til at leve slet;
 Thi Syndefaldet, det indseer man let,
 Og Ægtefaldet, var det samme.

De Sønnen fik, som gif ei heller ret;
 Den eene tværtimod gif paa den anden:
 Kort, skal man troe, hvad salig Moses skrev
 (Og derpaa har vi Alle Kongebrev),
 Tilsidt gif hele Slægten fra forstanden.

Di kiærligen vil troe, det blot var Hiernens Sag,
 At de blev stedsø værre Dag fra Dag,
 Og drev tilsidt saa vidt det syndefulde Væsen,
 At Jorden, som de hopped paa, blev læf,
 Og sank med Top og Tavl dem lige ned for Næsen,
 Hvorved, paa Otte nær, de alle styktes væf.

De fire Par, som havde reddet noget
 Af fugle, faar, og Svirn, etcetera,
 Kom frem igien om et Mars Tid paa Skroget;
 Og alt begyndte nu paa nye forfra.
 Man gav sig atter til at æde og at drikke,
 Og vove med hinanden mangen Dyft,
 Og love sammen, saa det var en Eyst. —
 Hvor længe det vil gaae, det veed jeg ikke,
 Til Jorden, der ei mere (siger man)
 Skal druknes, men gaae ivertimod i Brand,
 forgaaer engang igien med alle Mand —
 Men dette veed jeg, fiære Hornemann!
 (Dog sig det ei igien til min Veninde
 Derinde!)
 At hvis det Andre gaaer, som mig (ifær,
 Som i min Fødebye det gaaer mig her),
 Var det Umagen ingentunde værd
 At have maattet nok engang begynde
 forfra paa nye at æde, drikke, synde,
 Og gaae igien i Livets Jordefærd.

Jeg haaber, du har nok for denne finde.
 Spørg fader Westel, naar du næste Gang ham seer,
 Om jeg paa den Maneer
 Skal Kiøbenhavn, og dig, og ham fortælle meer?
 Og om man heller mig ei Munden burde binde?
 Kidi panegyrisft man i Vers saa gierne seer.
 I Eventyr endog vil Alle gierne roses;
 Og ingen holder af at stoses.
 Men kan der ventes noget høfligt Ord
 Af En, der leer af vores hele Jord,
 Selv, naar han til et Brev har Terten laant hos Moses?